

[Astrid Skjoldbo.]

børn flyttes for tit — til skade for deres sjælelige ligevægt og hele trivsel.

Det ville måske også være rimeligt nu at se lidt nærmere på det straffereglement, der vedtoges i 1953, og at høre lidt om, hvorledes det har virket, og hvorvidt tiden nu er inde til at gå helt bort fra lussinger, som jeg ikke synes rigtig harmonerer med den pædagogisk-psykologiske linje, lovforslaget indeholder.

Af andre ændringer skal lige nævnes, at den såkaldte skulkeparagraf er foreslået slettet. Den bruges meget lidt, og i stedet har man indført som begrundelse for at iværksætte frivillig eller tvungen fjernelse, at barnet eller den unge har vanskeligt ved at tilpasse sig de daglige omgivelser, skolen eller samfundet.

I en sag om fjernelse af et barn på grund af vedholdende skulkeri gik landsretten imod den beslutning, som det pågældende børneværn, det københavnske, havde truffet, og som landsnævnet havde tilsluttet sig. Jeg er enig i den betragtning, at skulkeri sjældent er et isoleret fænomen; det er i langt de fleste tilfælde et symptom på, at der er noget galt med barnets udvikling eller med forholdene i hjemmet. Jeg tror, det var Aude-Hansen, der ved et møde på Krogerup oplyste, at omkring 80 pct. af de unge i ungdomsfængslerne har begyndt deres kriminelle løbebane med at skulke. Andre undersøgelser vedrørende dette spørgsmål viser om ikke slet så store tal, så dog alligevel en tydelig sammenhæng mellem skulkeri og andre former for fejludvikling hos barnet. Formentlig burde ethvert barn, der har skulket mere end et par dage, til skolepsykologisk undersøgelse.

I 1954 vedtoges loven om domstolsprøvelse af børneværnsbeslutninger angående fjernelse af et barn eller en ung eller om nægtelse af hjemgivelse. Havde man på forhånd troet, at mange sager ville gå børneværnene imod, har man måttet ændre anskuelse, for kun i ganske få tilfælde gik landsretten helt eller delvis imod landsnævnets afgørelse — af 100 sager i de sidste 3½ år således kun i 7 sager. Og giver denne adgang til anke befolkningen en større tryghedsfølelse, er det kun godt, at vi fik den.

Lovforslaget går stærkt ind for, at man i videst muligt omfang anbringer børn i

privat pleje fremfor i institution, også hvor det angår vanskelige børn. Det er sikkert et prisværdigt initiativ, og nogle plejehjem bliver der da også fremskaffet; men det er en vanskelig opgave. Folk vil meget gerne have småbørn i pleje med adoption for øje, men over for større børn, som man må indstille sig på at man måske skal af med igen efter kortere eller længere tids forløb, måske flere år, har man en helt anden indstilling. Det er jo også vanskeligt at skulle affinde sig med, at det barn, man har knyttet sig til, skal man en dag helt afbryde forbindelsen med, og § 81, der giver børneværnet adgang til at nedlægge forbud imod, at et barn flyttes fra et godt plejehjem, er jo ikke særlig effektiv. Af de tre sager, som København har tabt ved landsretten, er de to af den art.

Bestemmelsen om udgang som „uopdragelig“ — sådan hedder det ikke mere, men „uimodtagelig for opdragelse“ — har man beholdt, omend med andre ord; det er egentlig lidt trist, at man ikke i stedet kan henvise disse oftest meget vanskelige unge, som det her drejer sig om, til anden forsorg eller behandling. Bare at udskrive dem og lade dem sejle deres egen sø, til politiet eller statshospitalerne må tage af føre en dag, er ligesom en falliterklæring. Men de rådgivningscentre, som nu foreslås oprettet, kan måske med tiden hjælpe på dette forhold. Jeg vil dog udtrykke mit håb om, at børneforsorgen og sindssygevesenet en dag finder sammen i et positivt samarbejde om disse unge.

Der melder sig naturligvis en række mindre spørgsmål ved en lovrevision som denne, spørgsmål, der måske bedst lader sig forhandle i et udvalg. Men generelt vil jeg sige, at denne lov kan blive en fortræffelig ramme om det arbejde, der skal gøres såvel ude i kommunerne som i landsnævn, direktorat og ministerium. Det er en lov om fremskridt og udvikling for de tusinder af børn, den omhandler, en lov, der kan betyde større legemlig og sjælelig sundhed for de mange børn, ikke mindst de vanskeligt og vanskeligst stillede børn i dette land. Jeg takker den højtærede socialminister for lovforslaget.

Søren Andersen: Udgangspunktet for det foreliggende lovforslag er jo en betænkning